

Arrest

nr. 106 286 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 27 september 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 9 januari 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 8 februari 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S.R.S., Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 01/08/2012 en verkreeg de E-kaart op 27/09/2012.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma L. en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten op 18/12/2012 dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk dient gewezen te worden op het gestelde in artikel 39/81, vijfde en zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die luiden als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

“Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet te wijzigen, kan het volgende gelezen worden: *“De meerwaarde van een synthesesmemorie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”* (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

Uit het bovenvermelde kan worden afgeleid dat de bedoeling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het annulatieberoep door het de Raad mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de synthesesamenvatting.

In casu blijkt dat verzoekster in de synthesesamenvatting een toelichting bij de middelen verstrekt die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift. Hierna worden de middelen derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals zij in synthesesamenvatting voorkomen (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.017).

2.2. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van de artikelen 40§4 en 42 septies van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoekster betoogt in haar synthesesamenvatting als volgt:

“Verzoekster zou volgens verweerder gebruik hebben gemaakt van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang waren bij de erkenning van haar verblijfsrecht als zelfstandige.

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat de beslissing van verweerder enkel en alleen gebaseerd is op een schrijven van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) dd. 18.12.2012 waaruit blijkt dat verzoekster retroactief zou zijn geschapt als zelfstandige.

Dat evenwel een beslissing, welke uitsluitend gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ, zonder dat verzoekster de kans heeft gehad voorafgaandelijk enig verweer aangaande de vaststellingen te formuleren, geenszins kan beschouwd worden als afdoende gemotiveerd.

Dat, alvorens verzoekster door verweerder de bestreden beslissing werd betekend, geenszins zelf op de hoogte was dat zij retroactief was geschapt als zelfstandige.

Verzoekster werd, vooraleer de bestreden beslissing haar werd betekend, geen enkele mogelijkheid geboden om de vermeende vaststellingen van het RSVZ te weerleggen/ontbrekende bewijsstukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent.

Dat een beslissing, welke enkel en alleen gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ, zonder dat verzoekster de kans heeft gehad enig verweer aangaande de vaststellingen te formuleren/bijkomende bewijsstukken neer te leggen, geenszins als een afdoende gemotiveerde beslissing kan beschouwd worden.

Dat verzoekster opmerkt dat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt sinds wanneer zij als zelfstandige zou zijn geschapt.

Dat ook verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van haar effectieve zelfstandige activiteiten in België.

Dat immers verzoekster van oordeel is dat zij pas toen de bestreden beslissing van verweerder haar werd betekend op de hoogte kwam van het feit dat zij retroactief zou zijn geschapt als zelfstandige.

Dat verzoekster door het RSVZ zelf hiervan niet op de hoogte werd gebracht laat staan dat zij de mogelijkheid kreeg om tegen de beslissing van het RSVZ beroep aan te tekenen.

Dat, wanneer verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend verwijzende naar een beslissing waarvan verzoekster niet voorafgaandelijk op de hoogte was gebracht (en zonder dat verzoekster de mogelijkheid werd gegeven de vaststellingen in de beslissing te weerleggen), er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat verzoekster er wil op wijzen dat zij van oordeel is dat zij onterecht werd geschapt als zelfstandige.

Dat er, in tegenstelling tot de beweringen van het RSVZ, tot op heden wel degelijk in haar hoofde zelfstandige activiteiten hebben plaatsgevonden en dat verzoekster ingevolge haar zelfstandige activiteiten door de BVBA L. vanaf juli 2012 werd bezoldigd (cf. stuk 2).

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 9 januari 2013 kon worden betekend nu verzoekster wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent.”

2.3. Verzoekster kan in onderhavige betwisting niet dienstig de schending opwerpen van de rechten van verdediging aangezien zij niet van toepassing zijn op een zuiver administratieve beslissingsprocedure, andere dan een tuchtprocedure, volgens dewelke de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Kernvaststelling in de bestreden beslissing is dat verzoekster onder valse voorwendsels haar verblijfsrecht heeft verworven en dat zij nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend, nu blijkt dat zij retroactief geschrapt werd als zelfstandige. Verwerende partij baseerde zich voor het nemen van de bestreden beslissing op een schrijven van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekering- en der Zelfstandigen (hierna: RSVZ) van 18 december 2012 gericht aan het ZENITO-Sociaal Verzekeringsfonds, dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit schrijven wordt vastgesteld dat het RSVZ niet beschikt over “*voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige*”, waarna het ZENITO-Sociaal Verzekeringsfonds wordt verzocht om over te gaan tot schrapping van verzoekster vanaf 1 juli 2012 en verzoekster hierover in te lichten.

2.6. Waar verzoekster in haar syntheseseminarie stelt dat zij *“geenszins zelf op de hoogte was dat zij retroactief was geschrapt als zelfstandige”* en dat zij *“door het RSVZ zelf hiervan niet op de hoogte werd gebracht laat staan dat zij de mogelijkheid kreeg om tegen de beslissing van het RSVZ beroep aan te tekenen”*, merkt de Raad op dat het ZENITO-Sociaal Verzekeringsfonds, en niet het RSVZ, verzoekster in kennis diende te stellen van het feit dat zij geschrapt werd als zelfstandige, zoals blijkt uit het in punt 2.5. vermelde schrijven van 18 december 2012. Verzoekster kan verwerende partij alleszins niet verwijten dat zij niet op de hoogte gebracht werd van haar schrapping als zelfstandige, aangezien dit niet tot haar bevoegdheid behoort.

2.7. Verzoekster werpt op dat ze *“vooraleer de bestreden beslissing haar werd betekend, geen enkele mogelijkheid geboden [werd] om de vermeende vaststellingen van het RSVZ te weerleggen/ontbreken- de bewijsstukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent”*. Daargelaten de vraag of verzoekster door het ZENITO-Sociaal Verzekeringsfonds daadwerkelijk op de hoogte werd gesteld van haar schrapping als zelfstandige, dient de Raad op te merken dat noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort, zodat de Raad niet inziet hoe het laten neerleggen van bewijsstukken door verwerende partij had kunnen leiden tot een andere dan de bestreden beslissing. Verzoekster toont ook niet aan dat ze stappen ondernomen heeft bij het RSVZ of het ZENITO-Sociaal Verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retroactieve schrapping als zelfstandige van verzoekster werd besloten.

2.8. Waar verzoekster *“van oordeel is dat zij onterecht werd geschrapt als zelfstandige”* en zij wel degelijk tot op heden zelfstandige activiteiten verricht en ter staving hiervan stukken voegt aan het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze stavingsstukken betrekking hebben op een overschrijving van L. BVBA aan verzoekster met de vermelding *“loon juli 2012 tem december 2012 en januari 2013”*, maar zij kunnen geen afbreuk doen aan het feit dat het RSVZ aan het ZENITO-Sociaal Verzekeringsfonds gevraagd heeft om verzoekster retroactief te schrappen als zelfstandige vanaf 1 juli 2012. Alleszins kan de Raad verzoekster op basis van deze stukken niet de hoedanigheid van zelfstandige gaan toekennen aangezien dit niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoekster de overtuiging is toegedaan dat zij *“wel degelijk”* voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.9. Waar verzoekster nog opwerpt dat *“uit de bestreden beslissing evenmin blijkt sinds wanneer zij als zelfstandige zou zijn geschrapt”*, merkt de Raad op de vaststelling in de bestreden beslissing *“dat de betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige”*, zodat *“betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend”* een afdoende motivering vormt in het licht van de beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De in punt 2.5. vermelde brief bevindt zich in het administratief dossier. Mocht verzoekster dit geraadpleegd hebben, dan zou zij vernomen hebben dat zij retroactief werd geschrapt sedert 1 juli 2012 en kon zij zo nodig hieromtrent nog verweer ontwikkelen ter terechtzitting, quod non.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster op *“schending van de art. 15, 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoeksters rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt in haar syntheseseminarie als volgt:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters privé- en gezinsleven in België, haar sociaal-economische situatie in België, haar integratie in de Belgische samenleving,...
Dat verzoekster door verweerder werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie in de

Belgische samenleving, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong neer te leggen.

Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.”

2.11. De Raad dient erop te wijzen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en verzoekster toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

2.12. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster betoogt dat zij *“niet werd gehoord noch uitgenodigd werd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie in de Belgische samenleving, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong neer te leggen”*, stelt de Raad vast dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een afweging van dergelijke elementen, in tegenstelling tot andere regelgeving die ertoe strekt een einde te stellen aan het verblijf, zodat verzoekster geen motivering dienaangaande kan verwachten in de bestreden beslissing noch een uitnodiging om nadere toelichting dienaangaande te verstrekken.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In een derde middel werpt verzoekster op: *“schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt in haar synthesesamenvatting als volgt:

“Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 9 januari 2013, genomen ten aanzien van verzoekster, niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar (beroeps)leven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Dat er door verweerder er geen enkele belangenafweging is gebeurd met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoekster in België.”

2.14. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster niet in concreto aantoont dat zij hier een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, noch blijkt het bestaan van een privé- en/of gezinsleven in hoofdzaak van verzoekster uit het administratief dossier. Verzoekster, die blijkens het administratief dossier slechts sedert januari 2012 in het Rijk verblijft, beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België een *“(beroeps)leven heeft opgebouwd”*. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde bewering, toont zij echter geenszins in concreto aan dat zij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA